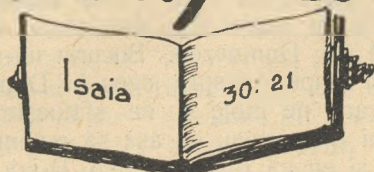

Vocea din Uimă

ACEASTA E CALEA
UMBLAȚI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

CONȚINUTUL :

	Pag.
Valoarea experiențelor	3
Cuvintele aceasta sunt pentru tim- pul nostru	4
Importanța Milei	7
O cetate fără ziduri	10
Necesitatea de a întări voința . . .	10
Cel ce-și stăpânește spiritul său e mai mare ca cel ce cuprinde o cetate	11
A binecuvânta pe Dumnezeu și a blestema pe oameni (Urmare și sfârșit.)	12

*Iar ceia ce fie vouă, fie tuturor, prive-
ghiați. — Marcu 13:37.*

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA
UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

Epistolă de încurajare

IUBITE FRATE...

Psalm. 115:1—3.

Primind revista V. din U. No. 8 și citind-o, nespus de mare bucurie mi-a făcut și cred că nu numai mie dar tuturor celor ce sunt cu inima deschisă către adevărul lui Dumnezeu. Bucuria mi-a crescut din aceia văzând lucrurile mai clare și limpezi despre legea lui Dumnezeu dată nouă prin Domnul Isus Christos, care ne înbie și ne sfătuiește, rugându-ne să ne purtăm așa ca niște fii a lui Dumnezeu, ca așa să putem primi și moștenirea.

Frați iubiți și eu vă rog rămâneți lângă legea Domnului care este iubirea. Ați citit voi prin legea lui Moisi unde scrie că toate jertfele trebuia să fie sarate, (III Moisi 2:13), prin urmare dacă noi acum suntem jertfe, (Rom. 12:1) nici jertfa noastră nu va fi aprobată de Domnul fără sare, care reprezenta iubirea. — Marcu 9:50.

Vedeți voi pe frații care nu silesc să fie tot gata de a ierta și a iubi, după cum a făcut Domnul, — ce iute se scandalizează și îl văd tot pe altul mai rău și pe ei mai buni, întocmai cum face și lumea pe linia aceia. E posibil ca unui ca aceștia să ajungă până acolo ca să nu mai poată trăi după Evangheli.e. Așa au fost și pașii creștinilor primitivi, (dela început). Dacă îi întrebi pe unii ca aceștia azi, că cum trebuie să ducă viața un creștin, face din umeri și spune că știe, dar nu poate, ceia-ce dă de înțeles că unui ca aceștia au ajuns, ca și pop. lui Izrael (vezi Zaharia 7:11-13).

Deci ca să nu ajungem și noi acolo (pe urmele lor) e de lipsă ascultarea și supunerea. Iubiților fr. și surori, (Ioan 15:4) să rămânem de partea apostolului care zice: „De știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face“. Cu acestea vă salut pe toți. — Gal. 6:18.

Al vostru fr. în Christos

Gh. Cr.

Rugăm pe frații, care întâmplător au mai multe numere din revista No. 2, să-ni le trimită urgent, având lipsă de acest număr, pentru colecție.

Costul unui abonament în țară pe un an este	100 lei
Costul unui abonament în țară pe jum. an —	50 lei
In America pe un an — — — — —	1 Dolar
In Cehoslovacia pe un an — — — — —	30 Coroane
In Jugoslavia pe un an — — — — —	50 Dinari
In Bulgaria pe un an — — — — —	100 Leva.

Atențiune !

Plata abonamentelor, precum și orice corespondență se va trimite pe adresa : **I. BURLACU, Cluj, strada Matia Nr. 1. Etaj. Ușa I.**

Valoarea experiențelor.

„... Te sfătuiesc să cumperi dela mine, aur curățit prin foc ca să te îmbogățești; și haine albe ca să te inbraci cu ele și să nu ți să vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.” — Apoc. 3:18.

Aurul este un metal foarte prețios. Valoarea lui este superioară la toate metalele de pe pământ. O cauză pentru care e scump e și aceea că se găsește foarte rar și numai la mari adâncimi în pământ, de unde numai cu mare greutate se poate scoate.

În simbologia Biblică, el reprezintă atât natura Divină, cât și învățătura adevărată a cuvântului lui Dumnezeu. Dacă aurul e scump pentru că e rar și greu de aflat, tot așa e și „adevărul” lui Dumnezeu. Mulți ar voi ca să înțeleagă acest adevăr dar nu pot. Observăm acest fapt de exemplu, la mulți oameni, care viața întreagă își chinuesc corpul, enjertesc *averile*, postesc zile și săptămâni de rând, se roagă pe la toate mănăstirile și câte altele nu fac, numai de a se afla într-o stare bună cu Dumnezeu, sau ca să ne exprimăm în înțelesul și limbajul lor, „numai de a afla adevărul și calea mântuirii”.

Totuș, repetăm, nu-l pot afla pentru două motive: 1. Ei îl caută acolo unde nu se poate afla și 2. Căutarea lor nu o fac în adâncul Sf. Scripturi, ci numai la suprafața tradițiilor și învățăturile apucate din bătrâni.

După cuvintele profetului Irimia, (Cap. 2—3) ei își au niște fântâni fără de apă și deci ori cât s'ar chinui să se scoboare la apă, nu vor putea afla, pentrucă fântănele lor nu sunt făcute pe izvorul sfânt, adică pe învățăturile Domnului Isus Christos.

Dar Domnul prin textul nostru ne spune ceva mai mult, El ne în-

vită să cumpărăm aur lămurit prin foc. Oare ce voește să ne spună? Cu toții știm că aurul, așa după cum este când se găsește în pământ, nu are multă valoare, de aceea aurarul, îl topește într'un cuptor la o temperatură foarte ridicată, pentru ca așa să se aleagă dintr'ansul orice materie streină, și să rămână la o parte numai aurul curat. Când aurul iese din topitoare, nu numai că este mai de valoare, dar și fața (sclipirea) îi este mai frumoasă, atrăgând în cazul acesta, inima multora, mai ușor.

Dacă Domnul s'a folosit de acest exemplu în textul nostru și dacă aurul în locul acesta reprezintă cuvântul și „adevărul” lui Dumnezeu, atunci trebuia să vină un timp, când Dumnezeu să aprindă sau să permită aprinderea unui mare foc pe acest pământ, care să încerce (lămurească) acest „adevăr” ori unde s'ar afla. Dar cum ne putem explica aceasta? Vom căuta anumite dovezi din sf. Scriptură, care ne vor lămuri lucrul acesta.

În cartea profetului Malachi citim: ...Dar cine va putea suferi ziua venirii lui și cine va putea sta când se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia albitorului; Cum șade acela și topește și lămurește argintul, așa va lămuri El pe fiii lui Levi și ca aurul și argintul îi va curăți... Mal. 3:2—3, iar ap. Pavel spune: Iar dacă zidește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față:

Ziua Domnului o va face cunoscut căci se va descoperi în foc, și focul va dovedi cum este lucrul liecăruia... I Cor. 3:12—13.

Din textul de mai sus putem vedea următoarele: când noi am auzit pentru prima dată cuvântul lui Dumnezeu „adevărul” de pe masa Domnului (Matei 24:45), din cauza frumuseții acestui adevăr, l-am sorbit (însușit) cu mare sete, pentru că numai el a putut să deie inimilor noastre fericirea, pacea și cea mai bogată speranță despre viitor. Această însă, am constatat-o noi numai la suprafață, dar felul cum acest adevăr și-a prins rădăcina în inimile noastre, acesta noi nu am putut a ști, până când nu a venit felurile probe, care au dovedit (și încă vor mai dovedi în viitor), dacă această plantă sfântă și-a înfipt rădăcinile adânc în inimile noastre, sau că șade numai provizoriu acolo, din pricina unor bunuri spirituale și uneori chiar materiale!! Al doilea să ne dovedească dacă veselia și bucuria inimii noastre manifestată pe dinafară „în zile cu soare” este izvorâtă dintr’o temelie curată a adevărului, sau numai dintr’o fericire trupească ce o procură „viața separată de lume”!!

Dacă s’a întâmplat că focul, (încercările) ce au venit și a atins inima noastră, a scos în evidență (la suprafață) răbdarea desăvârșită Iac. 1:2, bucurie tot mai multă pentru cauza Domnului și iubire pentru semenii noștri și cu atât mai multă pentru frați, conform poruncei Domnului, — atunci putem spune și a ne lăuda cu mila și harul Domnului, care deși ne-a probat adevărul din inima noastră în acest foc al încercării, totuși nu ne-a lăsat ca să

fim „arși” cu totul, ci doar numai ne-a curățit (lămurit), sau mai bine zis, în timpul probei ne-a arătat lecțiunile sale de valoare, — despre felul cum trebuie să-i iubim numele său și legile sale mai presus de orice, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, — ce pe altă cale nu ar fi fost cu puțință să ni le arate mai bine.

Dacă inimile noastre au primit cu mulțumire procedura Divină, înseamnă că aurul „adevărul” s’a lămurit (strălucit) așa după cum se cuvine în inima noastră, pe când dacă în timpul probei ni s’a scăzut iubirea noastră pentru cauza și numele Domnului, sau iubirea pentru frați, sau; răbdarea, umilința, blândețea și pacea, înseamnă că în inima noastră nu a fost aur (adevăr curat) adică adevărul primit din iubire (II Tesal. 2:10) pentru că dacă era, se lustruia (curăța) și mai tare, dar prin faptul că s’a nimicit, înseamnă că în inima noastră a fost alt material și nu aur curat, sau că pământul (inima noastră) nu a fost un pământ bun. — Matei 13:21.

Cuvintele acestea sunt pentru timpul nostru.

Deși încercări înfocate pentru copii lui Dumnezeu au fost în tot cursul V. Evangheliei, totuși, bine să ne însemnăm cuvintele din textul nostru și să observăm că ele nu vorbesc cu alții din alte timpuri, ci nouă celor ce trăim în epoca „Laodicia”.

Biserica Laodicia, deși este o biserică mult mai binecuvântată ca celelalte biserici din celelalte perioade, — deoarece în timpul ei se împlinesc multe profeții prezente cu veacuri înainte ca: prezența a doua a Domnului, (Apc. 3:

20) Secerișul (Mat. 13:30, Apoc. 14:15—16), Ziua răzbunării, (Apoc. 14:17—20) și în fine zorile binecuvântatei împărății a Domnului nostru, — totuș din versul 17 al acestui capitol, putem vedea că Domnul e foarte nemulțumit cu dânsa, fiindcă ea a ajuns la o stare de a fi mulțumită cu cele pământesti, ba ce e și mai rău și cu o dorință de a domni peste alții chiar pe acest pământ, fapt pentru care a ajuns în ochii Domnului într’o stare de plâns, deoarece întinzându-se după cele pământesti, i-a scăzut zelul pentru cele cerești, iar scriptura spune: Uriciune este lui Iehova tot cel ce e cu inima îngâmfată. Prov. 16:5.

Cauza acestor slăbiciuni se datorează probelor ce sunt permise și îngăduite de Domnul să vină asupra ei, ca să-i încerce inima și să se vadă, dacă este aplecată mai mult către cele pământesti, ca spre cele cerești. Aceste probe, nu sunt la fiecare persoană din biserică la fel, dar e fapt că nici unul dintre membrii acestei biserici nu e scăpat de probe. La unii probele vin pe linia lipsei de credință, la altul pe linia lipsei de iubire, iar la altul pe linia răbdării, la altul pe linia blândității, pe linia milei, iar la alții prin unele aplecări slabe ale cărnii, apoi din cauza sărăciei și chiar din cauza bogăției în cele pământesti, — vezi Prov. 30:8—9. Toate aceste probe au darul de a întreba inima noastră, dacă e în stare să păzească poruncele și adevărul lui Dumnezeu nepătat, atât în zile bune ca și în zile rele, și dacă noi am făcut o deplină consăcrare a întregii noastre vieți Domnului.

În n-rul trecut al revistei noastre am arătat felul cum se încearcă credința, speranța, și iubi-

rea în inima noastră, iar acum să ne aruncăm privirea din nou asupra noastră și să vedem dacă trecând noi prin asemenea probe, am cumpărat dela Domnul „aurul lămurit prin foc”, adică să observăm dacă am scos noi din pățanii și experiențele prin care am trecut, acele învățături, ce mai bine am putut să le câștigăm sau să le vedem pe linia aceasta decât din gura oricărui învățător și care să ne servească pentru viitor!!!

Cu cât aurul „adevărul” din inima noastră va deveni mai curat și mai strălucitor prin încercări, cu atât vom fi noi mai de preț în ochii lui Dumnezeu, (chiar dacă în fața oamenilor devenim din ce în ce mai urâți, și de aceea să ne silim frați și surori, ca din toate experiențele și încercările vieții să scoatem lecțiile și învățăturile de valoare, pentru că ele sunt „aurul lămurit prin foc, cumpărat dela Domnul.

Mai departe textul spune: „Să iei și haine albe ca să te îmbraci, ca să nu se vadă rușinea goliciei tale”. Să notăm că aceste cuvinte sunt vorbite către aceiași biserică și deci către aceleaș persoane, cărora li s’a oferit aurul. Dacă înțelegem deci că persoanele cărora Domnul le oferă atât aurul cât și hainele sunt copii lui Dumnezeu din timpul acesta, ar însemna că a fost un timp când ei au desbrăcat, sau poate numai au murdărit, hainele lor albe și de aceia grațiosul nostru „Domn din Cer”, pentru a nu-i lăsa în starea aceasta tristă le oferă, (înținde) din nou haina cea albă.

Am fost și încă suntem martori a unor fapte ce s’a întâmplat și se întâmplă printre poporul lui Dumnezeu în zilele noastre și cum

numai oameni de carne și sânge suntem toți, nu-i de mirare dacă la unii sau la mulți dintre noi, haina albă, (ce reprezintă în locul acesta curățenia căpătată prin credința și sângele lui Christos) s'a cam pătat cu vre-o pată a greșalelor sau slăbiciunelor noastre în timpul probelor.

Care e însă datoria noastră acum? Să alergăm la Domnul cu inimile plecate și cu deplină recunoștință pentru slăbiciunile noastre ce ne împresură tot mereu în acest corp muritor, și să primim cu mulțumită haina albă ce încă ne-o oferă, adică ertarea prin căință și îndreptarea prin credință în sângele său, (Isaia 1:18. I Ioan 2:1—2) pentru a avea dreptul și pe mai departe, să ne numim ucenici ai săi.

Dar voi!!! Mulți își astupă urechile la grațioasa Domnului invitare, și în loc de a-și vedea starea și faptele lor slabe făcute de multe ori în directă contrazicere cu Sf. Scriptură, ca așa să vadă și pe Domnul care încă are toată bunavoință să-i curețe; au ajuns la convingerea că tot ce spun sau făptuiesc nu se poate să nu capete aprobarea Domnului și deci nu au lipsă de o examinare a faptelor; și așa fiind convinși, nu au lipsă nici de o învoire a vieții lor și deci nici de o alergare la picioarele Domnului, pentru a primi ertare și curățire, conform invitației Domnului din textul nostru. Ii îndemnăm pe aceștia de a nu întârzia de a da ascultare la grațioasa Domnului invitație, altcum un rău va conduce la alt rău, până când „golicuina” păcatului va fi văzut de toți.

Mai departe textul nostru spune: „cumpără și doctorii pentru

ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi”... Dacă aurul lămurit prin foc înseamnă învățătura curată trasă din experiențe și dacă haina albă înseamnă curățirea și spălarea păcatului prin sângele lui Christos, atunci doctoriile pentru ochi (la care unele traduceri îi spun „Colirion”), nu poate însemna altceva, decât spiritul sfânt. După cum „Colirionul” are puterea de a spăla și a-i întări vederile ochiului slab, tot așa și sp. sfânt, — adică: „spiritul înțelepciunii, al priceperii, al sfatului, al tăriei, al cunoștinței și al temerii de Dumnezeu (vezi Isaia 11:2), — după ce prețuim toate învățăturile Domnului luate din experiențe și după ce ne-am albit prin căință și îndreptare în sângele „Mielului”, ne clarifică mințile noastre pentru pașii ce-i mai avem de făcut în viitor, deoarece pe calea îngustă, până la capătul ei vor fi numai gropi, curse, spini și bruci, iar dacă voim să trecem nevătămați prin toate acestea trebuie încontinuu a cere dela Domnul spiritul său, puterea sa și înțelepciunea de sus (Iacob 3:17), care să ne lumineze drumul la fiecare pas, la fiecare hotărâre și la fiecare „întorsătură” în viața noastră.

Nu voim a fi rău înțelegi, că cerând spirit sfânt dela Domnul, voim aștepta până ce vre-o putere miraculoasă va intra în corpul nostru. — O nu! ci să dorim și să cerem la Domnul ca să ne dea ajutorul său, pentru a fi cât mai ascultători cuvântului său. care pentru noi nu este numai spirit, dar și viață, (Ioan 6:63) și care ori unde pătrunde trebuie să dezvolte fructele cerute de Dumnezeu, tuturor copiilor săi. — Galat. 5:22, Rom. 8:8—9.

Importanța Milei.

„... Mila și adevărul să nu te părăsească; leagăle în jurul tău; scriile pe tabla inimii tale.” — Prov. 3:3.

Adeseori găsim în Sf. Scriptură că Dumnezeu Tatăl, e numit Părintele milei, și dacă examinăm lângă acestea marele sale fapte descoperite în cuvântul său, putem vedea că purtarea Sa cu neamul omenesc, întotdeauna a fost motivată de milă. Mila nu este altceva decât, expresia compătimitoare a iubirei. Prima dată când vedem manifestată aceasta iubire compătimitoare a sa față de neamul omenesc, în grădina Edenului, când după drept, omul trebuia să cadă sub o condamnare vecinică, din cauză că singur și-a ales această parte prin neascultare, totuși, Dumnezeu trecând peste hotarul dreptății a întruieștat mila, gășind mijlocul de a scoate pe om de sub condamnarea morții, prin răscumpărare.

Mare va fi fost durerea Sa văzând pe fiul Său atât de disprețuit în cei 3 ani și jumătate cât a durat serviciul său pe pământ, și în fine restignit pe cruce ca cel mai mare făcător de rele, dar mila Sa față de neamul omenesc și rezultatele ce va urma, l-a făcut să rabde această durere. (Ioan 3:16).

Urmărind mai departe purtarea sa cu poporul lui Izrail iarăș putem vedea, de câte era îndreptățit Dumnezeu să-i lepede, sau să-i nimicească pe acest popor din cauza răutății lui, totuși, observăm că imediat ce acest popor recunoștea păcatul său și cerea iertare, Dumnezeu cel milostiv era gata să-i ierte și să le reînvoiască făgăduințele. Chiar și atunci, când din cauza răutății și neascultării lor, a trebuit să-i lepede ca po-

por, le-a rosit următoarea făgăduință miloasă: Dar și atunci când vor fi în țara vrășmașilor lor, nu-i voi lepăda de tot și nu-i voi urî până acolo încât să-i nimicesc de tot și să stric legământul meu cu ei; că Eu sunt Domnul Dumnezeu lor... III Moisi 26:44.

Apostol Pavel, având în mintea sa tocmai această milă a lui Dumnezeu spune: Negreșit după Evanghelie sunt urâți de Dumnezeu *pentru voi*, dar după alegere sunt iubiți pentru părinții lor; căci fără părere de rău sunt daturile și chemarea lui Dumnezeu. Pentru că după cum și voi n'ați ascultat altă dată de Dumnezeu, iar acum a-ți fost *miluiți* prin neascultarea lor, astfel și aceștia n'au ascultat acum, ca prin *mila* vcastră să fie și dâșșii *miluiți*. Căci Dumnezeu închise pe toți în neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască. (Rom. 11:28—32).

Caracterul milei ori unde se află, el oglindește foarte bine caracterul lui Dumnezeu Tatăl: Ne vom convinge despre aceasta examinând acest fruct Dzeesc la unii dintre acei ce ș'au silit să-l însușească și să-l practice în viața lor. În ordinea Biblică notăm mai întâi pe Iosif. Cunoaștem istoria lui, despre felul cum dâșșul a fost urât și vândut de frații săi streinilor, pentru ca așa să-l poată nimici; și iarăș cunoaștem întorsătura, cum Iosif a ajuns mai marele Egiptului, iar frații lui pismăreți, cum au ajuns sub mâna lui Iosif. Dacă inima acestui om nu era stăpânită de milă față de cei ce odată i-au fost dușmani

de moarte, acum ar fi întors spatele dela dânșii, ceia *după dreptate nici* nu merita mai mult, dar în inima sa *mila a întrecut dreptatea*, așa încât i-a iertat, i-a mângâiat, i-a ajutat și i-a protejat. (I Moisi 45:1—14).

Un alt caz vedem în David. Cunoaștem cum Saul regele lui Izrail căuta pe toate căile să-l nimicască, pe când lui David, deși i-a căzut de mai multe ori în mână când putea să-l omoare, mai ales că pe Saul și Dumnezeu îl lepădase din cauza mai multor rele, totuș nu l-a ucis, fiindcă David a avut un caracter milos, (ca unul ce închipuia pe Domnul) și l'a iertat de atâtea ori, lăsând judecata sa în mâna lui Dumnezeu. (I Samuil, 24 cap 31:1—6).

Apoi avem înaintea noastră, caracterul milos al Domnului, după cum ni-l explică Domnul în parabola „Samarineanului milos”. (Luca 10:30—37).

Oare ce l-a făcut pe Domnul să părească mărirea cerească și să vină pe pământul acesta, ca să ia asupra Sa sarcinile păcatele și greutățile noastre? Nu tocmai mila sa față de noi? Ba da, căci o noare, mărirea și slavă avea doar și mai înainte de a veni pe pământ, (Ioan 17:5) și deci aceasta putea să-l mulțumească pe vecinicie, dar cauza pentru care, pe toate le-a lepădat făcându-se om, ba încă batjocorit și chiar omorât de oamenii răi și păcătoși, *a fost mila sa față de neamul omenesc*, față de această oaie pierdută, (Luca 15:4) pe care a venit să o caute și să o scoată din blestem, pentru a o așeza în starea în care a fost hotărârea Sa și a tatălui Său, încă dela întemeierea lumii. — Facerea 1:26—28.

Dacă privim cu luare aminte la

faptele Sale pe acest pământ încă ne umple de admirație. Când I s'a adus înainte femeia prinsă în desfrânare, în loc de a se opri la litera legii *care spunea că asemenea persoane să fie ucise cu pietre*, El întreabă că numai de este cineva nevinovat, să arunce (aceia) cu piatra în ea. Negăsindu-se niciunul curat, i-a spus și femeii să meargă nevătămată, dar să fie cu grije de a nu mai păcătui. *Iată deci cum mila sa și în cazul acesta a întrecut „dreptatea”*.

Un alt exemplu al milei, îl vedem în Ștefan care în timp ce dușmanii săi îl ucideau cu pietre, el se ruga Tatălui să le ierte păcatul acela, „că nu știu ce fac”. (Fapt. 7:59—60). Domnul nostru Isus Christos nu numai că ne-a dat exemplul milei prin viața și faptele sale, dar în această privință ne-a dat și o poruncă, după cum o vedem în Luca 6:35—36. Dar ne putem întreba de ce cere Domnul atât de mult respectarea acestei legi, sau copierea acestei trăsături de caracter a sa? Tocmai pentru că aceasta e rodul iubirei, sau după cum fr. Rusel spune în Vol. 6; că „mila e iubirea în acțiune”.

Domnul cere acest rod dela noi (Ioan 15:1—6) ca să-l manifestăm față de semenii noștri pentru că făcând aceasta dovedim că și noi recunoaștem mila Tatălui din cer, care, pe când eram noi răi și păcătoși și a arăta față de noi (Rom. 5:8). Acum, ca dovadă că recunoaștem aceasta și noi trebuie să arătăm mila către alții (I Ioan 4:11) altcum, dacă noi începem a ne îngâmfa și mândri cu mila lui Dumnezeu, dar pe când noi nu vom voi să o arătăm față de alții, ne vom asemăna cu „robul nemilostiv” din Matei 18:23—33, care

în timp ce el se bucura de mila stăpânului său, care îi ertase o sumă mare de bani, întâlnind pe drum pe unul ce îi datora o sumă neînsemnată de mică, a început a-l strânge de gât să-i plătească datoria...

Un asemenea caracter nu dovedește nici pe departe că recunoaște mila Divină, din contra, e cucerit de spiritul rău, al dușmăniei, ce din inima copiilor lui Dumnezeu, trebuie desrădăcinat cu desăvârșire (Iacob 3:14), mai ales când știm că noi avem lipsă de mila și îndurarea Sa în fiecare clipă; pentru că deși „a voi binele este în noi, dar a avea puterea să-l săvârșim, aceasta nu este”, (Romani 7:18) iar dacă ne mai amintim și de amenințarea Domnului că numai în acea măsură vom primi noi mila dela Tatăl din cer, cum noi vom fi, suntem dispuși să o arătăm față de alții.... aceasta ar trebui să ne cutremure și să ne facă să dezvoltăm în noi, cea mai largă măsură posibilă, a acestei trăsături de caracter.

Ap. Iacob zice: „Căci judecata este fără de milă pentru cei ce nu au milă, dar mila biruește judecata”. Iacob 2:13. — Oare ce voește ap. să ne spună aici? Vom răspunde printr’o ilustrație. Un frate împrumută altuia 1000 de lei. Intre ei s’a făcut o formalitate legală, dând unul altuia o poliță (cambie). În poliță, a fost fixat termenul de restituire a sumei îndatorate. La termenul fixat fratele ce a împrumutat, vine după bani, celălalt îi răspunde că din anumite împrejurări nu a putut face rost de bani, și că să-l mai aștepte. Conform legii polițelor, o poliță pe care e pusă data restituirii nu se mai poate pre-

lungi ci trebuie a se încasa la acea dată, sau dacă trece data rămâne fără valoare. Fr. cu polița nu voește să-și piardă banii, ci dă polița la avocat pentru a se încasa banii cu orice preț. Avocatul, care intră acum între amândoi și care nu vrea să țină seamă de nimic decât de lege, merge și pune sechestrul pe vaca fratelui dator și i-o ia, deși aceasta vacă era singurul mijloc de hrană la cei câțiva copilași ai acestui frate, — și în felul acesta fratele ce a împrumutat, își capătă banii înapoi.

Acum să ne întrebăm, a procedat fratele ce a făcut împrumut după dreptate, când a dat polița la sechestrare, sau nu? Răspundem că după dreptate da, așa urma să facă, *altcum rămâne pagubit*. Dar nu mai era altă cale de urmat ca să nu se ajungă la asemenea fapte? Da de sigur era și tocmai la aceasta se referă ap. Iacob când zice: „Mila biruește judecata”. În alte cuvinte, fr. care a împrumutat, trebuia să vadă și să înțeleagă sărăcia sau neputința celui alt frate și dacă aceasta era cauza pentru care nu i s’a putut restitui banii la timp, și dacă fratele cel avut ar fi fost stăpânit de spiritul lui Christos și un cunoscător al legii și caracterului Său, ar fi trebuit să acopere cu mila neputința și sărăcia fratelui sărac, și dacă chiar nu putea să-i ierte datoria complet, totuși *legea milei și nu numai a dreptății*, trebuia să-i facă amânare fratelui sărac în baza raporturilor lor creștinești chiar dacă legea poliței cerea execuția la acea dată.

Suntem siguri că dacă acești doi frați procedau astfel, nu numai dau dovadă în fața lui Dumnezeu, că ei sunt copii ai săi stăpâniți de spiritul legii sale și a

caracterului său, dar făceau o dovadă frumoasă și în fața lumii, despre purtarea lor miloasă, unul față de celălalt. Ba încă putem zice că fapta lor ar fi fost o pagină de evanghelie, citită de toți oamenii, (II Cor. 3:2, I Petru 2:12) pe când dacă cazul s'a întâmplat în felul trist descris mai sus, atunci atare persoană nu numai dovedește că e lipsit complet de spiritul lui Christos, dar e o rușine că mai poartă numele de creștin (vezi I Cor. 6:1—5), pentru ca printr'o asemenea purtare

se batjocorește numele cel bun al lui Dumnezeu și credem că și răsplata unui asemenea, din partea Domnului, va fi cea din Matei 7:21—23, ori câtă cunoștință de Dumnezeu ar avea (vezi I Cor. 13:1—3).

Ca încheiere la cele de mai sus recomandăm tuturor fraților multă atenție asupra acestei trăsături de caracter creștin căci așa făcând vom dovedi cu adevărat că suntem copii ai Tatălui din cer, care este milos către buni și către răi. — Luca 6:36.

O cetate fără ziduri.

„... Ca o cetate surpată fără ziduri, este cel ce nu-și stăpânește sufletul său.“ — Proverb 25:28.

Intru adevăr, puternică e ase-mănarea aflată în textul nostru. O cetate, mai cu seamă în timpurile vechi, a fost locul unde poporul a fost adunat spre înaintare reciprocă (a fi de ajutor unul altuia) și protecție. Jefuitorii erau totdeauna gata de cealaltă parte de zid, de a intra și a jefui; și pentru aceea zidurile cetății natural erau foarte folositoare pentru scutul și protecția locuitorilor cât și a averilor, drepturilor și intereselor lor.

Pentru un scop în asemănare, Dumnezeu creind pe om, i-a dat o voință. Și voința e una din cele mai puternice elemente a omului care seamănă cu a Creatorului. Noi putem să avem o voință totuș care să slăbească corpurile noastre, ori o voință care să întărească pasiunile noastre. Aceea voință poate să fie tare, ori că suntem aduși într'o supunere la alții ori nu. Corpurile noastre pot să fie selăvite, dar voințele noastre totuș să nu fie selăvite fără permisiunea noastră. Voința no-

stră e ceva ce nu poate fi luată dela noi; dar trebuie uneori a fi interzisă, de a fi reparată; și de a fi întărită, în locuri unde se cere să fie tare.

Necesitatea de a întări voința.

Cei ce nu iau seama la aceasta și nu-și întăresc voința, se află într'o stare vrednică de a fi atacați. De sigur că aceștia au ruinat-o într'u atâta încât din zi în zi, ei vor ajunge la o stare unde nu vor avea nici voință, nici stăpânire de sine. Chiar ca o cetate surpată unde zidurile au fost stricate și vrășmașii ușor își află înaintare. Tot așa și cu ființa omească care înaintează spre păcat și felurite slăbiciuni și atacuri a Impotrivitorului, își pierde bărbăția și e în pericol de a pierde tot.

E o parte a datorinței noastre ca creștini și Creaturi Nouă de a ne împotrivi la toate atacurile împotrivitorului; și aceste atacuri nu vin de la puteri văzute numai,

ci și de la spiritele rele, de la acei cari caută de a ne stăpâni, a ne poseda — după cum e cazul cu acei cari devin sub controlul acelor spirite rele. Voința lor e supusă, surpată, și ei se află în mânele inamicilor lor, chiar exact cum e figurat în textul nostru. Să ne silim deci, de a arunca afară pe inamicul, de a ne împotrivi lui, și de a ne întări zidurile inimei și a minții și a avea alianță, numai cu Domnul Isus. Fiecare dintre noi să-și dea inima pe deplin și întreagă Lui, și să primiască voința lui, Cuvântul Său și conducerea Sa în ori ce afacere.

Intr'adevăr, când așa unii sunt sloboziți din legăturile păcatului și a Satanei, ei devin servi a dreptății și a lui Christos; însă dacă aceasta e recunoscut — adevărat de a fi servi a legământului lui Christos, — semnifică că trebuie să servească și să facă tot ce e bun și drept, și a fi în armonie cu Părintele, și să se bucure de a fi cu totul pe deplin sub controlul celui care așa a iubit lumea încât a rescumpărat-o cu însuși prețiosul Său sânge. Cu siguranță că toți sunt siguri când se află în mânele Lui.

Dar aceasta nu e destul ca unii dintre noi numai să ne predăm în mânele Lui. Psalmistul ne sfătuiește, „Incredințează-ți calea ta Domnului; și încrede-te de asemenea în El, și El va face aceasta; va scoate ca lumina dreapta ta”. (Psalm 37:5—6). Apostol Pavel ne spune că „Dumnezeu e care lucrează în noi de a voi și a face bună plăcerea Lui”. (Filip 2:13). El lucrează prin mijloacele feluritelor experențe a vieții, prin instrucțiile Sale și procesul de umilire, de aceia e foarte bine de a lua seama la fiecare lecție

cum vine, dacă voim să fim clasificați la urmă, ca buni școlari ai săi.

„Cel ce și stăpânește spiritul său e mai mare ca cel ce cuprinde o cetate.”

Noi nu avem a pierde privirea de la faptul că noi trebuie să fim „Dimpună lucrători cu Dumnezeu” de a împlini lucrul de transformare, care are a fi lucrat în noi, prin învoirea minții noastre. Lupta noastră cu noi înșine e cea mai mare luptă, și noi avem cuvântul lui Dumnezeu că „cel ce își stăpânește spiritul său (însăși mintea și voința sa) e mai vrednic de cât cel ce cuprinde o cetate” fiindcă a învățat atâta de departe de a exercita lupta unui bun soldat al Crucii, unui caracter adevărat într'o direcție dreaptă, — adevărat de a se stăpâni pe sine însuși.

Nu trebuie să devenim noi descurajați, din cauza că înaintarea noastră merge așa de încet și noi totdeauna să ne amintim că stăpânirea controlului asupra spiritului nostru, asupra voinței noastre, și aducerea acestora într'o deplină unire, deplină armonie cu Domnul și pe atâta pe cât e posibil în unire cu tot poporul Domnului cari sunt în unire cu El, și în „fine” desăvârșita voință după cum Domnul ne informează; aceasta numai gradual să poate ajunge prin îndelungă răbdare și facerea de bine, care zace pe asigurarea harului divin, și care ne este ajutor în ori ce timp de lipsă.

Lasă deci, ca noi toți să ne sforțăm toate puterile către această finală și mare cucerire. Noi continuu trebuie să avem înaintea noastră steagul, ținta, scopul, chiar dacă se întâmplă să greșim

din timp în timp, dar dacă noi ne silim a cuceri voința în deplină regulă, noi din ce în ce ne vom întări față de slăbiciunile ce ne vor mai impresura chiar pe când luptăm spre cucerirea lor. Domnul le știe că acestea sunt înăscute în carnea noastră din cauza căderii în păcat al părintelui nostru Adam. Noi însă, dacă fiecare punct slab îl notăm cu îngrijire și veghem contra lui în viitor, atunci din ce în ce vom înainta prin harul lui Dumnezeu sub direcția marelui nostru învățator, prin cuvântul și exemplul Său și ne va conduce la

condiții supunătoare, condiții armonioase cari pe deplin vor fi în unire cu voia lui Dumnezeu.

Așa privind înapoi, chiar la slăbiciunile pe cari le-am recunoscut, observăm că ne conduc la întărire mai mare în contra voinței împotrivorului și a slăbiciunilor cărnei, și așa vom putea vedea că prin Domnul toate sunt conduse spre binecuvântarea noastră, în acord cu promisiunile că: „Toate vor lucra împreună spre beneficiul celor ce iubesc pe Dumnezeu”. — Romani 8:28.

Z' 11-93-94.

A binecuvânta pe Dumnezeu și a blestema pe oameni.

„... Dar limba nimeni dintre oameni nu o poate imblânzi; este un rău fără încetare, plină de venin aducător de moarte; cu dânsa binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatăl și cu dânsa blestemăm pe oameni, cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu; din aceeaș gură iese binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa frații mei...” — Iacob 3: 8-10.

(Urmare).

În ce privește defectele trupesti, (cel puțin unele din ele), fără indoială că cu toate eforturile noastre de a-le stârpi, ele vor continua cu noi, câtă vreme suntem în carne. De aceea se cere perfecțiunea voinței, a inimii, a intențiilor. — „Fericiți sunt cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”.

Aceasta ne va face să avem multă milă față de imperfecțiunile fizice ale altora, câtă vreme suntem asigurați, că carnea nu reprezintă eul personal al fratelui nostru, mintea și voința sa. De aceea noi trebuie să fim „binevoitori unii față de alții”, „cu dragoste unul față de altul”, să fim departe de a dori să vătămăm pe altul, să-l jignim, sau să-l nimi-

cim cu limba noastră; din contră să simpatizăm întreolaltă, să facem bine unul altuia, și prin cuvinte de bunătate și mângăere, sau prin îndemnuri și corectări, vorbite din iubire, să ne putem „întări unul pe altul în credința cea sfântă” — în asemănarea lui Christos.

Continuând cu acest subiect, apostolul arată că sunt două feluri de înțelepciuni, una cerească și alta pământească, iar toți ai Domnului trebuie să le deosebească pe acestea și să caute ca a lor să fie cea cerească. Apostolul zice că unii pot fi cu biserica, care s'au asociat cu biserica din motive de interes lumesc, iar alții fiindcă au luat în considerare faptul, că este o notă rezonabilă și cuminte în învățăturile Scrip-

turei, pe care ei o admiră și pe care, probabil, o pot folosi înspre binele lor (personal). Aceștia sunt cari se cuprind în cuvintele apostolului și care sunt înclinați de a fi încăpăținați să se mândrească cu înțelepciunea lor și se vor „înălța” cu ea, și care deși formal recunosc însușirile grațioase ale caracterului creștin, ca: iubirea frățească, bunăvoința, blândețea, răbdarea, iubirea, totuși în inimă ei nutresc invidia amară și ambiția — ambiția de a avea nume mare, — invidiind și batjocorind pe aceia care par a avea mai multe din acestea decât ei.

Pentru aceștia, arată apostolul, va fi greu, ba chiar imposibil de a încunjura „blestemul” (vorbirea de rău, clevetirea etc.), contra fraților. Pentru dânsii de a face așa, va fi un lucru atât de natural, încât nu pot ca să încunjure acestea, deoarece inima lor nu e curată, — ei nu au inima reînnoită, acum „s’au întors ca porcul iarăș în glod” și „ca un câine la vărsătura sa” II Petru 2:22.

Apostolul sfătuiește pe aceia, care simt în inima lor invidie și sentimente amare, că ei nu au motiv de a se lăuda, ci din contră, să recunoască, că odată ce e așa starea inimii lor, nu sunt nici decum creștini, și ar trebui să înceteze de a mai minți contra adevărului, de a înșela (pe alții cu titlul lor de creștini) — să înceteze de a mai pretinde o învoire a inimii, sau că sunt „sfințiți în Isus Christos”.

Acestora el le zice lămurit, că înțelepciunea lor nu este dela Dumnezeu și nici dela ap. sfânt. „Această înțelepciune nu vine de sus, ci este pământească, carnală, diavolească, pentrucă unde-i invidie și zavistie, (vorbiri de rău)

acolo este nerânduială și orice lucru rău (de așteptat) și toate faptele rele. Iacob 3:15.

Este clar că deși ap. Iacob, adresează cuvintele sale către toți acei ce se numesc Izraeliți (într’adevăr) totuși el se adresează mai cu seamă acelor care se numesc învățători ai bisericii și se crede a avea într’o măsură mai mare înțelepciune. Iar cuvintele lui ne aduc aminte de cuvintele ap. Pavel, când a vorbit de diferitele daruri împărțite bisericii. El pare să atingă pericolul acelor ce au cunoștințe mari, și pentru a explica acest pericol mărturisit de Iacob, el zice: „Dacă vorbește în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar iubire nu am, ar însemna că eu am devenit un metal răsunător sau o cimbălă, care de fapt face zgomot, dar nu simte nimic și atunci eu nu am nici parte nici sorț cu aceia care au spiritul lui Christos. De aș avea darul profeției și aș înțelege toate misterele și știința și de aș da toată averea mea să fie hrană săracilor și să mă las să mi-să ardă trupul, și dacă nu am iubire nu au folosit nimic. (I Cor. 13:1—8).

Astfel apostolul declară răsvedit că cunoștința și oratoria (vorbirea în public) nu sunt dovezile cele mai însemnate, ci iubirea, care nutrește sufletul și se respiră prin toate afacerile vieții și care mână trupul nostru muritor, este adevărata probă — o dovadă despre legătura noastră divină. El arată, că aceia care au primit darul dela Dumnezeu, înainte de ce au intrat în legătură mai strânsă cu Dumnezeu, adică cu legea sa, legea iubirei, pot să devină și metal răsunător și cimbăl, și în felul acesta ei devin „nimica” dacă pierd iubirea, dacă pierd spi-

ritul lui Christos; „pentru că cine nu are spiritul lui Christos, acela nu este a-l lui”. (Rom. 8:9).

E bine ca poporul Domnului să-și însemne bine aceste învățături Dzești, dela doi dintre cei mai de seamă apostoli, și să-și aducă aminte, că ori cât de valoroși ar fi ei, frații nu trebuie să considere nici *darul oratoriei* (predicei) nici al științei ca o dovadă sigură, că se găesc pe calea adevărată, și nici aceia că influența lor n’ar putea fi păgubitoare în loc de folositoare. Motivul principal care conduce pe oricine-i considerat a fi un serv al bisericii, un serv în lucrurile sfinte, ar trebui să fie înaintea de toate *spiritul iubirei*. Noi nu voim să zicem cu aceasta că cunoștința și capacitatea trebuie nesocotite cu desăvârșire, ci credem că acestea trebuie considerate de o importanță secundară, în al doilea grad, nu principală, după cum se obișnuște întotdeauna. (Cât de multă atenție trebuie a pune pe cuvintele acestea. N. R.).

Alegeți din sânul vostru oameni sfânti, plini de spiritul sfânt, ca să ieie asupra lor sarcina intereselor spirituale ale diferitelor grupe ale poporului Domnului” (II Moisi 18:21, V Moisi 1:13; Fapt. 6:3). În ce privește operația divină cum se va manifesta acest spirit sfânt și prin urmare asupra calităților care trebuie să se întrunească în serviciul bisericii, (vezi: I Cor. 13:4—8, asemenea I Petru 1:22—23, II Petru 1:1—13). În spre binele lor propriu, ca și în al bisericii toți aceia care au alte calități dau dovadă de mândrie și dorința de a stăpâni moștenirea Domnului, (Biserica) sau care arată invidie, ură, amărăciune,

clevețire, — aceștia trebuie trecuți cu vederea, fiindcă au spiritul cel rău, care nu vine de sus, ci este pământască, trupească, diavolească. *Ei sunt învățători nepotriviți și vor să producă mai mult vâlvă, decât bine, cu toată știința ce o au.*

Continuând, apostolul nu lasă nici o îndoială asupra înțelesului acestor cuvinte, pentrucă el descrie lămurit drumul și fructele înțelepciunii cerești, zicând: „Înțelepciunea ce vine de sus este curată”, adevărată, cinstită, sinceră, nu îmbrăcată, nu folosită ca o haină de lumină pentru a înșela și a-și acoperi egoismul, răutatea, ura, ambiția, ea nu tratează cu păcatul sau necurățenia în vre-o formă oareșcare.

Ea este „*pașnică*”, departe de a avea dispoziție pentru ceartă, „*mintea cea nouă*” dorește pace; ea va lupta serios pentru credința dată o singură dată sfinților, dar ea nu se va lupta numai din dragoste pentru ceartă, dragoste pentru harță; din contra, mintea cea nouă, este aplecată spre pace, ea ar prefera întrucât se poate să sufere o pagubă, decât să ajungă la ceartă; ea iubește pe dușmani și simpatizează cu durerea lor.

Ea este „*învoitoare*” — nu grobiană, necioplită, neîndemânatecă în lucru, cuvânt sau ton; și dacă vasul de lut prin care vorbește, are înăscută din natură grosolonia, „*mintea cea nouă*” regretă și se luptă în contra ei și caută să le biruiască; și când jicnește pe cineva este gata să șteargă cu mulțumire durerea.

Ea este „*ascultătoare*” — ușor de apropiat, nu e mândră disprețuitoare, aspră sau crudă, ea este tare în materie de principii; *principiile nu pot fi schimbate sau*

stirbite, ele aparțin lui Dumnezeu. Dar deși susține principiile, acest spirit al înțelepciunii de sus, arată bunăvoința spre moderare *prin aceia, că recunoaște părțile bune ale dușmanului său* și aduce motivul de ce nu se poate face nici o schimbare cu privire la legea și principiile Dzeesti.

Ea e „*plină de milă și de roade bune*”. Ea se bucură de toate lucrurile făcute cu dragoste și bunăvoință; ea simte plăcere de a lucra pentru alții; ea simte plăcere nu numai de a arăta bunăvoință față de animalele mute de sub grija ei, ci și mai cu seamă față de frați cu privire la greșalele lor. Ea este bună și în familie — nu fiind aspră, ci generoasă, blândă, binevoitoare. Ea este generoasă și față de dușmani, și față de cei ce se ceartă — *nevoind să câștige vre-odată vre-o biruință, nici chiar pentru adevăr, care să fie vătămătoare, violentă, fără milă, față de cel împotrivor*. (Ce spirit sănătos este în rândurile acesteia și cât de nerespectat este azi de mulți. N. R.).

Ea este „*fără părtinire*”. — Ea iubeste pe cei buni, drepti ori unde se găsească aceștia și se împotrivesc celor nedrepti, necurați și nesfinți, fie ei printre prieteni, sau dușmani. Dreptatea ei este de felul cel mai strict *împreună cu bunăvoință*, ea nu va admite o greșală la un frate, numai pentru aceea că este frate, *ci îl va dojeni cu aceiaș gentileță și blândeață*, amintind expunerea tuturor la atacurile lumii, carni și diavolului. *Ea nu va neglija de a vedea virtutea (partea bună) la dușman și nu se va împotrivi de a o recunoaște*. Adevărul este principiul ei nu prejudiciul, și nici simțul de părtinire sau sectă.

Ea este „*fără fățarie*”. — Ea este pe deplin curată; ea n'are nevoie să stimuleze dragostea, pentru că ea însăși este dragoste; ea n'are nevoie să îmbrace o formă exterioră amabilă, iar pe dinăuntru să nutrească mânie, invidie și ceartă, pentru că ea este fără toate acestea. Faptele trupești și ale diavolului au fost respinse, iar inima i-a fost justificată, curată, sfințită lui Dumnezeu, reînnoit în gânduri, intenție și voință și deci acum este plin de comora spiritului sfânt.

Având în vedere aceste principii, să examinăm iubiți cititori mai serios ca întotdeauna natura cea veche, încercările și stăruința de a pune stăpânire pe limba noastră. Din ce în ce mai mult să prețuim în noi și în alții, această înțelepciune cerească, a cărei acțiune e descrisă așa de puternic de apostol. Trebuie să ne stăruim ca să punem membrele noastre în serviciu Domnului ca servi ai săi, cele mai însemnate, cele mai cu vază și cele mai serioase; picioarele noastre sunt membrele folosite, consfințite Domnului, noi le putem folosi în propovăduirea îndurării, înspre gloria numelui său și înspre binele poporului său. Măinile noastre încă sunt folosite dacă sunt puse în serviciul Domnului. Urechile noastre încă sunt de mare folos pentru serviciul său, pentru a-l auzi pe Dânsul, a refuza de a auzi răul, și în felul acesta de a desaproba răul și a da un exemplu bun pentru alții. Ochii noștri sunt încă o mare binefacere dela Domnul, și ei încă trebuie reținuți dela rău, dela „plăcerile ochiului și dela mândria vieții” și trebuie să fie niște instrumente ale serviciilor dreptății, pentru a vedea binele, pen-

tru a aprecia binele, pentru a lua parte la bine și pentru a ne ajuta să cunoaștem voia Dumnezeuului nostru.

Dar din toate membrele noastre, cel mai cu mare influență este limba. Influența limbii întrece pe cea a tuturor membrelor la un loc. Deaceia, de a o pune în serviciul Domnului, este opera cea mai de seamă a poporului Domnului, în ce privește trupul lui muritor și serviciile ce le aduce acesta Domnului. Puține cuvinte de dragoste, iubire, ajutor, — de câte ori n’au schimbat întregul curs al vieții!!.. Da! cât de mult au influențat asupra soartei popoarelor!... Și cât de adeseori, cuvintele rele, nefrumoase, calomniatoare, au produs mari nedreptăți, au asasinat o noarea, etc. După cum apost. declară, limba este capabilă de a da foc întregii naturi — stârnind pasiuni, ceartă, dușmăanii neașteptate (ca și cele ce sunt azi printre frați semănate de limba unor peregrini, fapt, la care nimeni nu se aștepta acum câțiva ani. N. R.). Nu e de mirare, mărturiseste el, că aceste limbi „aprend focul Gheenei” — adică croesc calea la a doua moarte.

Servitorii publici (peregrinii) sunt într’o măsură oareșcare specială „limbile” bisericii și ce importantă au ei pentru bine sau rău, pentru fericirea și întărirea poporului Domnului, sau pentru jignirea (blestemul) lor!!!

Cât e de necesar ca toate limbile — servitoare ale corpului lui Christos, — să fie așa și numai așa cum învață și îndreaptă spiritul Său! Influența lor nu se extinde numai asupra acelor care

formează biserica, ci în măsură mai mare, ei sunt auziți și în afară. Și acelaș principiu se referă la fiecare membru individual al bisericii, când se folosește de membrul său, limba.

El poate să se folosească de ea cu înțelepciune sau fără înțelepciune, cu înțelepciune cerească sau cu cea pământească. *El poate să o folosească pentru ceartă, și pentru a distruge credința și caracterul fraților, zădărniciind dragostea și credința, (O! cât de exact se împlinesc azi aceste slăbiciuni, prin limbile unora. N. R.) sau o poate folosi pentru a clădi grațiile spiritului.*

Câți s’au convins de adevărul cuvintelor apostolului — că limba poate foarte ușor murdări întreg corpul, biserica, și că pune în foc cursul naturii, aprinzând pasiunile rele și înclinațiunile firilor decăzute. Cât de puțini din poporul Domnului au biruit asupra limbii, în măsură de a o face sclavă voinței lui Dumnezeu, ca să poată face bine și numai bine tuturor cu care vin în atingere. Deci iubitorii și scumpilor cititori, să fim pe deplin hotărâți, că prin mila lui Dumnezeu, (care ne este promisă spre ajutor) noi vom dovedi un progres mai mare în stăpânirea acestui membru de tot important al corpului, și-l vom face să se supună, să asculte și să servească pe deplin Regelui regilor și Domnului domnilor — acelaia, „care ne-a chemat din întuneric la lumina sa cea minunată”.

T. V. 15 Sept. și 1 Oct. 1917.

(Sfârșit.)